

La màfia de la prostitució no perdona

El cap de la policia judicial de l'Audiència de València, el subcomissari Herrero de las Heras, ha estat condemnat, entre altres penes, a sis anys d'inhabilitació especial, la qual cosa significa que haurà d'abandonar la policia. Malgrat la sentència, els interrogants sobre la connivència entre policies i proxenetes que ha plantejat el juí previ no s'han aclarit totalment.

G. Jordà

El judici contra el subcomissari Herrero, acusat de subornar distints propietaris de clubs nocturns del Camí de les Moreres de València a canvi d'utilitzar el seu càrrec de cap del grup de Policia Judicial, adscrit a l'Audiència, per garantir la immunitat d'aquests locals, ha posat en evidència el poder de la màfia de la prostitució. Aquesta màfia no perdona els sectors policials que s'han distingit en la lluita contra aquest obscur negoci i el zel professional de determinats grups policials que, ancorats en el passat, miren de boicotejar una policia democràtica al servei de la investigació judicial de magistrats i fiscals, en una línia experimental i policial al País Valencià on el subcomissari Herrero i el seu grup policial havien recollit grans èxits.

Les acusacions, mil·limètricament coincidents, dels propietaris dels clubs Miami, Florida, Sésamo, Mil y una noches i Cupido, d'haver estat requerits per al pagament de tres-centes mil pesetes, respectivament, pel subcomissari Herrero de las Heras, per paralitzar possibles tancaments d'aquests locals, constitueixen, des d'aquesta òptica, tan sols una cortina de fum.

En les declaracions davant el tribunal, el subcomissari Herrero denuncia les friccions de distints comandaments policials amb el seu grup, simplement pel fet de la seua autonomia i direcció judicial, i va arribar a manifestar, a preguntes del fiscal, que no se sentia acusat pels seus companys a la banqueta, sinó per la «mà negra de la màfia de la prostitució en la nostra ciutat, durament colpejada en els darrers anys». En aquest sentit, el subcomissari Herrero no va voler donar noms ni cognoms, comentant que «si sabera qui són, jo no seria ara mateix al banc dels acusats».

Després d'aquestes declaracions i les que protagonitzaren davant l'Audiència el comissari Perales, actual cap de la Brigada Regional de Policia Judicial de València, i l'ex-cap superior d'aquest, Gómez de Ramón, quedaren massa qüestions per contestar.

El fins fa pocs mesos responsable de

la policia valenciana manifestà que l'inici de la investigació contra Herrero havia partit d'una trucada telefònica anònima, rebuda directament per ell al seu despatx de la Comandància Superior de Policia, que es queixava de la forma discriminatòria en què es desplegaven les batudes policials contra els clubs nocturns, que evitaven notòriament la zona del Camí de les Moreres, a causa de la suposada corrupció del subcomissari processat.

El caràcter anònim de la denúncia efectuada contra Herrero, els processos dels comissaris González i Antonio López, cap del grup d'estupefaents —que tramità el jutge Forteza per «irregularitats en la instrucció de l'expedient contra Herrero» i que després arxivaria l'Audiència— i la dispersió del grup policial que dirigia el subcomissari, primer en el seu gènere a l'estat que el va fer creditor d'un prestigi notori pel seu tarannà democràtic, les bones relacions amb el poder judicial i els espectaculars resultats en temes relacionats amb estafes, prostitució infantil i joc, dibuixaren un interrogant enfrontat a la fermesa amb

què els propietaris dels clubs nocturns valencians ratificaren les denúncies per subornació.

L'aparició, enmig d'aquest batibull, d'un germà del subcomissari Herrero, notari de Barcelona, que testificà davant el Tribunal que determinades quantitats transferides al compte bancari de l'ex-cap de la policia judicial adscrita a l'Audiència «constituïen una pràctica habitual realitzada per ell, per motius familiars», semblen demostrar que els hàbits i els costums de Miguel Herrero li imposaven un nivell de despeses que el seu sou de funcionari no li permetia.

No obstant, darrere d'aquesta història de putes i policies, que podria ocupar un capítol més de qualsevol novel·la negra, s'amaga la resistència de determinats sectors policials a dependre orgànicament de la judicatura i, sobretot, la venjança mesquina de les famílies que continuen dirigint la màfia de la prostitució valenciana, disposades a tornar, en el seu fosc i procel·lós terreny, tots els cops que puguen rebre. □

Entrada a un dels clubs clausurats arran de les investigacions del cas «Herrero».